

Η Γνησιότητα και η Αξιοπιστία των Ευαγγελίων

Από την αρχή θα πρέπει να τονισθεί ότι η Εκκλησία ποτέ δεν αμφέβαλε για την γνησιότητα των Ευαγγελίων. Δεχόταν πάντοτε ότι γράφτηκαν από τους τέσσερις Ευαγγελιστές. Αν υποθέσουμε για μια στιγμή ότι τα έγραψαν άλλοι, τότε λογικό είναι να σκεφθούμε ότι θα τα απέδιδαν στους επιφανέστερους των Αποστόλων, όπως ο Πέτρος, ο Παύλος ή ο Ιάκωβος. Όμως, με μοναδική εξαίρεση το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, αυτό δεν συνέβη. Το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο το έγραψε ένας τέως τελώνης, ο οποίος ουδέποτε εμφανίζεται στις σελίδες της Κ. Διαθήκης. Το κατά Μάρκον ένας τέως λιποτάκτης από τον ιεραποστολικό αγρό, ο οποίος δεν είχε καμία ιδιαίτερη διάκριση και το κατά Λουκά ένας γιατρός, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα δεν ευτύχησε να δει και να έχει προσωπική σχέση με το Χριστό κατά τα έτη της επίγειας διακονίας Του, ούτε είχε άλλο τίτλο διάκρισης. Αρκούν και μόνα τα ονόματα του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά για να προστατεύσουν τα Ευαγγέλιά τους από την υποψία της πλαστότητας.

Κι ένα δεύτερο σημείο θα πρέπει να θιγεί. Υπάρχουν άλλες σύγχρονες, μη Χριστιανικές πηγές που να επιβεβαιώνουν τα ιστορούμενα στα Ευαγγέλια; Υπάρχει μνεία του ονόματος του Ιησού και του έργου Του σε σύγχρονες **Ιουδαϊκές και Εθνικές πηγές;**

Μετά την πτώση της Ιερουσαλήμ οι Σαδδουκαίοι αποσύρθηκαν από τη δημόσια ζωή. Έτσι, ολόκληρη η πνευματική ζωή του Ιουδαϊκού έθνους περιήλθε στα χέρια των Φαρισαίων. Με πρωτοβουλία των Φαρισαίων έγινε προσπάθεια να κωδικοποιηθούν οι διάφορες παραδόσεις των πατέρων, οι οποίες σκοπό είχαν την ερμηνεία και τη συμπλήρωση του Νόμου, όπως είπαμε στην αρχή της μελέτης μας. Η κωδικοποίηση αυτή λέγεται **«Μισνά»**. Ευθύς αμέσως όμως και η ίδια η Μισνά έγινε αντικείμενο ερμηνείας. Οι ερμηνείες αυτές ονομάστηκαν **«Γκεμάρα»**. Η Μισνά μαζί με την Γκεμάρα απετέλεσαν το **«Ταλμούδ»**. Το Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ περιέχει τις παραδόσεις Παλαιστινιακής προέλευσης και συμπληρώθηκε γύρω στο 300 μ.Χ. Το πολύ μεγαλύτερο Βαβυλωνιακό Ταλμούδ συμπληρώθηκε αργότερα, μετά δύο περίπου αιώνες. Δεδομένης της ιδιαίτερης φύσης του περιεχομένου του Ταλμούδ δε θα έπρεπε να περιμένει κανένας να γίνεται εκεί μνεία του Ιησού. Και όμως υπάρχει. Κατά τους αρχαιότερους Ραβίνους, των οποίων οι παραδόσεις κωδικοποιήθηκαν στο Ταλμούδ, ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ήταν ένας παραβάτης του Νόμου του Ισραήλ. Ήταν μάγος, περιφρονούσε τους λόγους των σοφών και παραπλάνησε το λαό λέγοντας ότι δεν ήρθε να καταλύσει το Νόμο αλλά για να προσθέσει σ' αυτόν. Ο μάγος αυτός σταυρώθηκε την παραμονή του Πάσχα για αίρεση και παραπλάνηση του λαού. Οι μαθητές Του όμως, και αναφέρονται πέντε ονομαστικά, θεράπευαν τους ασθενείς στο όνομά Του. Στο Ταλμούδ ο Ιησούς ονομάζεται «Χα Ταλουϊ», δηλ. «ο Κρεμασμένος». Μια άλλη ονομασία του Ιησού στο Ταλμούδ είναι «Μπεν Παντέρα», δηλ. «ο Υιός της Παρθένου». Δεν σημαίνει βέβαια ότι το Ταλμούδ αναγνωρίζει την εκ Παρθένου γέννηση του Χριστού. Απλά αναφέρει το τι κυκλοφορούσε ανάμεσα στους μαθητές Του. Περί τα τέλη του 1ου και τις αρχές του 2ου αιώνα συζητιόταν μεταξύ ορισμένων Ιουδαϊκών κύκλων κατά πόσο θα έπρεπε να περιληφθούν στον Ιερό τους Κανόνα ορισμένα Χριστιανικά βιβλία. Ποια ήταν αυτά δεν γνωρίζουμε. Ίσως ήταν η Αραμαϊκή έκδοση του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου. Τελικά όμως επικράτησαν οι συντηρητικότεροι και όχι μόνο δεν περιλήφθηκαν αλλά τα αποκάλεσαν **«Αβέν Γκιλλαγιόν»** δηλ. «η Ασέβεια του Περιθωρίου».

Μεταξύ των Ιουδαϊκών πηγών θα πρέπει να μνημονευθεί ο **ιστορικός Ιώσηπος**, λίγο μεταγενέστερος του απ. Παύλου. Τα έργα του περιλαμβάνουν τις «Αρχαιότητες των Ιουδαίων», την «Ιστορία του Ιουδαϊκού πολέμου» και «Εναντίον Απίωνος». Στις σελίδες τους συναντούμε πολλά γνωστά σ' εμάς πρόσωπα από την Κ. Διαθήκη. Αναφέρονται ο Ηρώδης, ο Πιλάτος, ο Φήστος και άλλοι επίσημοι. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ιάκωβος ο αδελφός του Κυρίου, τον οποίο ο Ιώσηπος αποκαλεί «αδελφό του Ιησού, του αποκαλούμένου Χριστού». Η σημαντικότερη όμως συμβολή του Ιώσηπου σ' αυτό το θέμα είναι μια αναφορά του [Αρχαιότητες, βιβλίο 18, χωρίο 3:3], η οποία λέει: «Και ηγέρθη αυτό τον καιρό ένας Ιησούς, ένας σοφός άνθρωπος, αν μπορούμε πράγματι να τον ονομάσουμε άνθρωπο, γιατί ήταν εκτελεστής θαυμαστών έργων, διδάσκαλος ανθρώπων, οι οποίοι δέχονταν την αλήθεια με ευχαρίστηση. Παρέσυρε πολλούς Ιουδαίους και ακόμη πολλούς από τους Έλληνες. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Χριστός. Και όταν ο Πιλάτος τον καταδίκασε να σταυρωθεί, μετά τις κατηγορίες των αρχηγών μας, εκείνοι που τον αγάπησαν στην αρχή, δεν έπαψαν να τον αγαπούν, γιατί εμφανίστηκε σ' αυτούς την τρίτη μέρα ζωντανός και πάλι. Οι θείοι προφήτες τα είχαν προείπει και αυτά και χιλιάδες άλλα θαυμαστά πράγματα γ' αυτόν. Ακόμη και τώρα η φυλή των Χριστιανών, που ονομάστηκαν έτσι από το όνομά του, δεν πέθανε».

Από τις Εθνικές πηγές αξίζει να αναφέρουμε το μεγάλο Ρωμαίο ιστορικό Κορνήλιο Τάκιτο που γεννήθηκε το 52 μ.Χ. Ο **Τάκιτος** έγραψε την ιστορία της αυτοκρατορίας του Νέρωνα [54-68 μ.Χ.]. Περιγράφει τη μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης του 64 μ.Χ. και λέει ότι ο Νέρων, για να διασκεδάσει τις φήμες, οι οποίες απέδιδαν στον ίδιο τον εμπρησμό, βρήκε αντικαταστάτες «τους οποίους και τιμώρησε με κάθε είδος σκληρότητας. Μια τάξη ανθρώπων, τους οποίους όλοι μισούσαν για την κακία τους, και τους οποίους ο όχλος ονόμαζε Χριστιανούς. Ο Χριστός, από τον οποίο έλαβαν το όνομά τους, είχε εκτελεστεί με απόφαση του Πόντιου Πιλάτου όταν ο Τιβέριος ήταν αυτοκράτορας. Η καταστρεπτική αυτή δεισιδαιμονία ανεστάλη για βραχύ διάστημα, για να αναφανεί και πάλι όχι μόνο στην Ιουδαία, την εστία αυτής της πληγής, αλλά και στη Ρώμη, όπου καταλήγουν όλα τα επαίσχυντα πράγματα του κόσμου και βρίσκουν άσυλο» [Annals XV:44]. Από το περιεχόμενο αυτής της έκθεσης είναι φανερό ότι δεν πήρε τις πληροφορίες από Χριστιανικές πηγές, πράγμα που κάνει πολυτιμότερη την έκθεσή του. Ως ιστορικός ο Τάκιτος είχε στη διάθεσή του τα επίσημα αρχεία του κράτους. Αν ο Πιλάτος υπέβαλε στη Ρώμη έκθεση της δίκης και της σταύρωσης του Χριστού, ο Τάκιτος, περισσότερο από κάθε άλλον, ήταν σε θέση να τη δει. Δεν είναι καθόλου απίθανο από τέτοια έκθεση να άντλησε κάποιο μέρος του υλικού της ιστορίας του.

Τη μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης διηγείται και άλλος Ρωμαίος ιστορικός, ο **Σουετώνιος**, ο οποίος το 120 μ.Χ. έγραψε τις βιογραφίες των πρώτων δώδεκα από τους Καίσαρες. Στη βιογραφία του Νέρωνα [16:2] αναφέρει: «Επιβλήθηκε ποινή στους Χριστιανούς, μια τάξη ανθρώπων, οι οποίοι ήταν παραδομένοι σε μια νέα και καταστρεπτική δεισιδαιμονία». Στη βιογραφία του Κλαυδίου λέει: «Επειδή οι Ιουδαίοι δημιουργούσαν συνεχώς ταραχές με την υποκίνηση του Χριστού, ο Κλαύδιος τους έδιωξε από τη Ρώμη». Αυτή η πληροφορία επικυρώνει το εδάφιο Πράξεις 18:2, όπου ο Λουκάς γράφει: « Εκεί [στην Κόρινθο ο Παύλος] βρήκε ένα Ιουδαίο από τον Πόντο, που τον έλεγαν Ακύλα. Αυτός είχε έρθει πρόσφατα από την Ιταλία μαζί με τη γυναίκα του την Πρίσκιλλα, γιατί ο Κλαύδιος είχε διατάξει να φύγουν όλοι οι Ιουδαίοι από τη Ρώμη».

Στη μαρτυρία των εθνικών πηγών θα πρέπει να προστεθεί η αλληλογραφία που είχε με τον αυτοκράτορα Τραϊανό ο **Πλίνιος** ο νεώτερος, διοικητής της επαρχίας Βιθυνίας της Μ. Ασίας. Ο Πλίνιος έγραψε στον αυτοκράτορα το 112 μ.Χ. ζητώντας οδηγίες ως προς την ταραχοποιό αίρεση των Χριστιανών, οι οποίοι πλεόναζαν στην επαρχία του. Αναφέρει στον αυτοκράτορα ότι κατά τις πληροφορίες του «οι Χριστιανοί αυτοί συνήθιζαν να συνέρχονται κατά μια ορισμένη μέρα πριν από την αυγή και τότε έψαλλαν ύμνους προς το Χριστό ως προς Θεό, και δεσμεύονταν μεταξύ τους σε ιερό όρκο να μη πράξουν καμία κακή πράξη, αλλά να απέχουν από απάτη, κλοπή και μοιχεία και να μη παραβαίνουν ποτέ τις υποσχέσεις τους. Μετά από αυτά αποχωρίζονταν για να ξαναμαζευτούν με σκοπό να φάνε, φαγητά όμως συνηθισμένα και αβλαβή» [Επιστολές 10:96].

Πηγή: http://www.jesuslovesyou.gr/Bible_club/Bible/Bible_ch4_10.htm